

Ravenscroft Trevor

POPEL

Astrologické hubení škůdců: králíci, krysy a „podlidé“

Na statku hraběte Keyserlingka ve Slezsku se stali hrozbou králíci. Předtím je pušky držely zkrátka, ale za první světové války začal být nedostatek lidských zdrojů, tedy i střeleckých part, což umožnilo králíkům rozmnožovat se povážlivým způsobem a vzít útokem pozemky koberwitzského kraje.

Situace se stala ještě chaotičtější po válce, když hrabě Keyserlingk oznámil, že nadále nebude tolerovat střelení jakékoli divoké zvěře na svých statcích a pozemcích nájemných zemědělců. Právě tak se postavil proti užívání jedů. „Hledám nějaké alternativní metody, jak se zbavit škůdců,“ řekl svým rozezleným sousedům.

Na jaře roku 1924 hrabě Keyserlingk pozval zainteresované vlastníky půdy, statkáře a velkopěstitele z celé Evropy do svého koberwitzského sídla na zemědělskou konferenci, na níž chtěl podporovat „přístup k zemědělství, kdy by země a příroda už nadále nebyly nahlíženy jen jako předmět krátkozrakého finančního využívání“. Konference měla rovněž zvážit nové biodynamické metody pěstování zdravějších plodin, zabraňování půdní erozi, boje proti znečištění a omezování chorob plodin a zvířectva, které jsou důsledkem působení průmyslových škodlivin a umělých hnojiv. Zlatým hřebem konference měla být ukázka nové formy „hubení škůdců“, která měla statek a přilehlé polnosti do tří dnů zbavit obrovské králíčí populace.

Mezi místními rolníky a drobnými vlastníky kolovala zvěst, že hrabě Keyserlingk prý přivedl do Koberwitzu proslulého „čaroděje“, jenž jako legendární krysař odvádí králíky. Se smíšenými pocity obav, pověrčivosti a zvědavosti očekávali příchod toho kouzelníka, jenž mávne kouzelnou hůlkou a odčaruje dotěrný králíčí houf, aniž by použil pušku či jed.

Tím člověkem, jenž měl co nevidět vykonat tento očividný zázrak, byl dr. Rudolf Steiner, který měl mít na konferenci řadu přednášek. Po příjezdu do Koberwitzu požádal, aby byl zastřelen králíčí samec a přinesen do pokoje, jenž byl přechodně upraven jako laboratoř. Králíkovi odňal slezinu, varlata a část kůže; to vše bylo spáleno na popel, popel smíchan s neutrálním práškem a mléčným cukrem a homeopaticky „dynamizován“ až za hranice zvažitelné existence. Homeopatická dynamizace nebyla sama o sobě nic nového. Je to proces, kterého běžně užívají takové instituce, jako je Královská homeopatická nemocnice v Londýně, a tisíce plně kvalifikovaných lékařských profesionálů po celém světě. Proto dr. Steiner zamýšlel použít tuto zvláštní dynamizaci. Mělo to překvapující význam. *

** Dr. Ernst Lehrs, jeden ze Steinerových nejbližších žáků, poskytl stručný popis homeopatie a procesu dynamizace, který snad bude ku pomoci čtenáři neobeznámenému s tímto pojetím:*

Dotyčná metoda je spjata s lékařskou školou, která je známa jako homeopatie; založil ji německý lékař Hahnemann. Slovo „homeopatie“ značí „léčení podobným“. Základním principem je léčení symptomů vysoce zředěnou substancí, jež způsobuje podobné příznaky, jako když je požívána v normálním množství. Zkušenosti ukazují, že fyziologický účinek substance získané z okolní přírody je opačný, je-li substance vysoce zředěná. Metoda ředění čili „dynamizace“ je tato: daný objem látky, kterou je třeba zředit, se rozpustí v devítinásobném objemu destilované vody. Stupeň zředění tak činí 1:10, což se zpravidla označuje symbolem 1X. Desetina tohoto roztoku je opět smíšená

s devítinásobným množstvím vody. Stupeň zředění je pak 1:100, čili 2X. Tento proces pokračuje tak dlouho, jak je toho zapotřebí pro daný účel. S nerozpustnými substancemi se zachází stejně, ale drtí se spolu s patřičným množstvím neutrálního prášku, obecně mléčného cukru. Po jistém počtu opakování je možno prášek rozpustit ve vodě; dále už je možno roztok ředit uvedeným způsobem.

Ředění můžeme opakovat podle libosti, aniž bychom narušili schopnost substance vyvolávat fyziologické reakce. Naopak, jakmile je ředěním dosaženo omezení původního účinku substance na minimum, další ředění jí dává schopnost vyvolávat ještě výraznější reakce, a to jiného, zpravidla opačného rázu. Jak ředění pokračuje, tato druhá schopnost se stupňuje k proměnlivému maximu.

Jednoduchý výpočet ukáže, že po jistém počtu zředění nezůstane v roztoku ani jediná molekula původní substance. Přesto biologické i jiné reakce pokračují dlouho potom, dokonce ve zvýšené míře. Tento proces dynamizace ukazuje, že opakovanou expanzí v prostoru se substance dostane na nezvažitelné meze látky, do oblasti čistě funkčních efektů. Dynamizace takto nabývá významu daleko širšího než jen použití v medicíně. Dr. Ernst Lehrs: Člověk nebo hmota.

Záměrem bylo navodit podmínky tak úplné nejistoty ve vztahu k jejich dosavadnímu místu výskytu, že celá králíčí populace v panice ten prostor opustí. Aby dospěl k takovému konci, použil z králíčího samce ty orgány, o kterých soudil, že jsou fyziologickým základem instinktu přežití v rámci druhu. Homeopatická dynamizace přemění tento instinkt v jeho pravý opak. Domníval se, že tato směs, šířená větrem a absorbovaná dýcháním, bude mít na králíky účinek podobný tomu, kterým sama příroda působí na lumíky, kteří se - když jejich počet převyší únosnost danou prostředím - začnou shromažďovat po tisících s utkvělou snahou o sebezničení.

Dr. Steiner odnesl svůj lektvar ve vědru na pastvinu poblíž domu. Ve druhé ruce držel smeták, který se normálně používá k nametání drobtů. Ponořil smetáček do kapaliny a rozstříkával ji jako jemný déšť do větru. Mladí pomocníci nosili podobná vědra podél hranic pozemku a homeopatickou substancí rovněž rozptýlili jako jemnou mlhu.

Během následujících dvou dnů se nic nestalo. Králíci stále spásali jarní zeleninu a zjevně vůbec nedbali na svůj osud. Rolníci a zaměstnanci na statku si s úlevou vydechli. Ten „čaroděj“ je nakonec zřejmě obyčejným smrtelníkem. Hrabě Keyserlingk zase povolil střílení!

Dr. Steiner upozornil účastníky konference, že homeopatické způsoby léčby se liší od alopatických protějšků, které vyvolávají bezprostřední fyziologickou reakci. Jeho homeopatickému přípravku to potrvá tři dny, než pronikne do organismu králíka. S příchodem příštího večera nebude v areálu jediný králík. Popisoval, jak si hmyz na celém světě bude vytvářet rezistenci proti dnes užívaným alopatickým jedům. A správně předpověděl, že věda druhé poloviny století se ocitne v úzkých při vynalézání jedů, které by měly nějaký účinek na hmyz. Typ hubení škůdců, který právě předváděl, příští generace z nutnosti uznají za jediné možné řešení tohoto problému.

Když se příštího rána rozednívalo, bylo vidět tisíce králíků v početných skupinách kolem starého jasanu na pastvině. Byli silně vzrušení, neklidní, třásli se, pobíhali sem a tam a čenichali vzduch se zjevným neklidem. Ze všech stran se k nim připojovali další a další králíci, přebíhali přes pole, dvory a stáje, pelášili dokonce po zahradních pěšinách, přičemž vůbec nedbali možného ohrožení člověkem.

Zprávy o tom přicházely ze všech částí rozlehlého statku a sousedních pozemků. Po celé oblasti opouštěli králíci své nory a doupata, jako by jejich přirozená sídla najednou znamenala hrozbu pro jejich přežití, vytvářeli početné skupiny, byli téměř nepřičetní. Pozdě odpoledne se jednotlivé skupiny spojily do jediné masy ve vzdálenějším rohu areálu. Krátce před setměním se celá králíčí populace ztratila jako jeden obrovský panikou zachvácený roj, který zamířil na

severovýchod do vzdálené pustiny a mokřin. Na Keyserlingkových pozemcích se po mnoho dalších let neukázal žádný králik a nebyla objevena žádná králičí stezka.

Hubení škůdců v Koberwitzu mělo zlověstné pokračování. Nacisté zopakovali experiment s „dynamizovaným“ popelem z varlat, sleziny a částí kůže mladých Židů jako pokus dostat zbytek židovské populace navždy z Německa. Byl to poslední děsivý skutek konečného řešení, provedený v době, kdy se Třetí říše hroutila pod náporom spojeneckých vojsk. Příkaz k provedení tohoto ďábelského plánu přišel od samého Hitlera, ale géniem zla, jenž to zosnoval, byl reichsführer SS Heinrich Himmler.

Narodil se v pokoji přímo nad slavnou Liebigovou lékárnou v mnichovské Liebigstrasse a od útlého věku byl unesen celým tím chemickým královstvím. Ve věku osmnácti let se přihlásil ke studiu na mnichovské střední škole, aby získal zemědělský diplom se specializací zemědělská chemie. Jediným jeho zaměstnáním před vstupem do nacistické strany byla práce v chemické firmě (Stickstoff), která se zabývala výrobou zemědělských hnojiv. Pracoval jako laboratorní asistent v oddělení terénních zkoušek.

Prostřednictvím Adolfa Hitlera, který halasně vyhlášoval svou důvěru v homeopatii a kterého navštěvovali homeopatičtí lékaři, se Himmler poprvé seznámil s myšlenkou dynamizace. Zanedlouho byl posedlý pokoutními prostředky koberwitzských přednášek dr. Steinera o biodynamickém zemědělství a uvědomil si ohromné možnosti homeopatického ošetřování půdy a aplikace dynamizace při eliminaci nemocí rostlin a zvířat. Později byla založena odbočka Abnenerbe, která měla provádět pokusy s těmito aspekty zemědělství. Himmler se také naučil všem detailům homeopatických technik hubení škůdců, jenže byl v té době (rok 1929) příliš zaměstnán zřizováním SS, než aby prováděl pokusy v tomto směru.

Možnost aplikace takového hubení škůdců do humánní sféry napadla Himmlera až v roce 1943, kdy konečné řešení už bylo v plném proudu a on se účastnil pokusu o likvidaci asi třiceti milionů lidí, včetně úplného vyhlazení evropských Židů, polské inteligence a notné části slovanské rasy.

Po porážce u Stalingradu a ústupu německých vojsk na ruské frontě začalo Himmlerovi postupně docházet, že Němci možná válku prohrají a budou obsazeni nepřáteli. Naléhavá sháňka po veškerých dostupných lidských zdrojích, které by sloužily k rozšíření válečného hospodářství, skoncovala s hromadným vybíjením Židů, Poláků a jiných Slovanů. Himmler byl postaven před nový problém: jak sterilizovat tyto „podlidi“, aby už nadále nemohli reprodukovat svůj druh.

První pokusy dosáhnout účinné a praktické metody sterilizace se prováděly v Osvětimi na Zidech mužského pohlaví za použití drogy z rostliny druhu *Caladium seguinum*, kterou pro tento účel doporučil dr. Alfred Pokorny. Jeho nezdar podnítil další pokusy dr. Karla Clauberga. Ten se pokoušel sterilizovat tisíce Židovek v Ravensbrücku. Himmler po jistou dobu choval naprostou důvěru k rychlým technikám sterilizační chirurgie profesora Gebhardta, ale procedura byla shledána příliš pomalou a těžkopádnou, a proto nevhodnou pro potřebu sterilizace celé židovské populace. Plán dr. Victora Bracka kastrovat židovské muže intenzivními rentgenovými paprsky vypadal slibněji a dostávalo se mu Himmlerovy bezprostřední podpory, než se zjistilo, že jedno nákladné zařízení dokáže účinně kastrovat jen dvě stovky Židů za den. Mohla tato technika posloužit muži, který týdně naháněl do plynových komor v průměru kolem padesáti tisíc Židů?

Po spojenecké invazi do Evropy v roce 1944 a dalších zničujících zvratech na východní frontě stál Himmler před dalším problémem: jak zajistit, aby po konečné porážce Třetí říše evropští Židé navždy opustili kontinent. Pro dosažení tohoto cíle pojal myšlenku aplikovat metodu hubení škůdců na lidi.

Než se Himmler přestěhoval k jezeru u Lindenfychtu, vlastnil malou drůbeží farmu v Mnichově-Truderingu, kde se vypořádával s problémy přemnožených krys - vyhubit je jedem,

který ale neškodí kuřatům. V důsledku této zkušenosti nařídil první pokusy s hubením škůdců dynamizovaným popelem z krys.

Jedna pobočka Abnenerbe pod vedením Wolframa von Sieverse dostala rozkaz, aby se co nejdříve pustila do pokusů, ale účinná byla jen pětina vzorků použitých na území poblíž Osvětimi, které bylo zamořeno krysami. Nacisté pominuli jeden velmi důležitý faktor, totiž faktor času. Z nějakého důvodu dosahoval dynamizovaný popel maxima účinnosti jen v jistém období v roce, neboť tyto potence byly zřejmě citlivé na mimozemské vlivy, podobně jako fáze měsíce ovlivňují klíčení a růst rostlin. Zkrátka, tato technika zahrnovala astrologické aspekty, ke kterým scházel klíč.

Během dlouhého a únavného bádání Walter Stein objevil, že první dynamizovaný popel Žida byl aplikován jako injekce jeho druhům v Buchenwaldu. Tyto pokusy prováděli dr. Wolfram von Sievers a dr. Eugen Haagen v bloku č. 46; oba byli později popraveni za zločiny proti lidskosti. V té době byli vězni tábora nuceni podrobit se také jiným vakcínám, například tyfu, záškrtu, cholery, neštovic atd., a výsledky injekcí na hubení škůdců byly zničeny spolu se záznamy ostatních nelidských pokusů, o kterých je známo, že při nich strašlivým způsobem zemřely tisíce lidí. Nebylo ani možno jednotlivé oběti identifikovat podle jejich reakcí na dynamizovaný popel, protože všichni lidští pokusní králíci z tohoto bloku, pokud se pokusili z něho uprchnout, skončili uvnitř pod devítiocasou kočkou vězeňského kápa Arthura Dietzscheho.

Himmler zřejmě věřil, že úspěch dynamizace závisel na fyziologickém základu rasových charakteristik židovského národa. Wolfram von Sievers se rozhodl. vytvořit zvláštní sbírku židovských lebek a těl, aby se mohl provést výzkum krve a morku kostí i reprodukčních orgánů. Wehrmacht dostal příkaz chytit živé židobolševické komisaře, které Himmler pokládal za prototypy této „podlidské rasy“. Předávaly se informace o tom, jakým způsobem mají být odděleny hlavy a jak mají být přepravovány v hermeticky uzavřených kontejnerech. Kvůli utajení zrušil Himmler tento příkaz pro armádu na východní frontě a vydal nařízení, aby požadované vzorky byly vybrány z řad živých vězňů v Osvětimi. Tyto pseudovědecké výzkumy probíhaly ještě i v době, kdy spojenecká vojska překročila Rýn a pronikala do srdce Německa.

Později se staly námětem četných černých knih, kolujících v poválečném Německu. Objevily se různé dohady o bývalých příslušnících SS, kteří prý roztrousili lidský popel z pecí koncentračních táborů po všech koutech Říše. Přesto pro takový skutek nelze nalézt uspokojivé vysvětlení, leda v pověrečných pojmech „posledního aktu oběti mocnostem temnoty“. Tyto dohady odrážejí jen polopravdu. Nebyl to popel, který se roztrušoval, ale dynamizovaný popel, který byl rozprašován do větru jako jemná mlha.

Hned po porážce Třetí říše v dubnu roku 1945 došlo k exodu značné části zbývající židovské populace kontinentální Evropy. Bylo to důsledkem oné ďábelské formy hubení škůdců? Nebo to snad bylo proto, že Židé uvěřili, že nelidskost člověka k člověku bude vždycky spíš pravidlem než výjimkou na tomto krví nasáklém kontinentě?

Kapitola z knihy:

Kopí osudu – Skrytá moc Longinova kopí, jímž byl probodnut Ježíšův bok a které měnilo běh světa